

Cei doi martori

Sabat după-amiază

De memorat: *Isaia 40:8*

„...iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.”

De citit ca bază a studiului: *Ellen G. White, Tragedia veacurilor, cap. 12–17.*

Biserica medievală i-a persecutat pe creștinii credincioși care credeau în Biblie. Cuvântul lui Dumnezeu a alungat însă întunericul. Asuprirea și persecuția nu au oprit proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu. În timpul procesului său, William Tyndale, traducătorul Bibliei în engleză, a fost întrebat cine l-a ajutat cel mai mult la răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Răspunsul lui a fost șocant pentru magistrați: „episcopul de Durham”. La un moment dat, episcopul arsesese public câteva exemplare ale Bibliei traduse de Tyndale, dar nu știa că le cumpăraseră la un preț neobișnuit de mare. După această vânzare, Tyndale putuse să tipărească mai multe Biblii decât au fost arse. Adevărul transformat în cenușă s-a ridicat din nou și din nou pentru a străluci în toată splendoarea.

În această săptămână vom explora probabil cel mai virulent atac asupra Scripturii și credinței creștine. În timpul Revoluției Franceze, străzile Franței s-au umplut de sânge. În piața publică din Paris a fost amplasată ghilotina și mii de oameni au fost uciși. Ateismul a devenit religia de stat. Cu toate acestea, mărturia Cuvântului lui Dumnezeu n-a putut fi redusă la tăcere.

Duminică, 5 mai

Doi martori

1. Citește Apocalipsa 11:3-6. Enumeră cinci caracteristici ale celor doi martori pe care le descoperi în acest pasaj.

Apocalipsa 11:3-6

³ Voi da celor doi martori ai mei să procească, îmbrăcați în saci, o mie două sute și zeci de zile.

⁴ Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice, care stau înaintea Domnului pământului.

⁵ Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta.

⁶ Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor; și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.

În Zaharia 4, profetul a văzut doi măslini de fiecare parte a unui sfeșnic de aur – aceeași imagine pe care o găsim aici, în Apocalipsa 11. Lui Zaharia i se spune că aceasta îi reprezintă pe „cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ” (Zaharia 4:14). Măslinii aprovizionează sfeșnicul cu ulei pentru ca acesta să continue să lumineze. Ni se amintește de ceea ce a scris psalmistul: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmii 119:105). Uleiul Îl reprezintă pe Duhul Sfânt (Zaharia 4:2,6). Viziunea lui Ioan din Apocalipsa 11 descrie Cuvântul lui Dumnezeu proclamat prin puterea Duhului Sfânt pentru a lumina lumea.

Prin cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune, Ilie a ținut ploaia departe de Israel trei ani și jumătate (vezi Iacov 5:17). Apoi s-a rugat din nou, și ploaia a revenit (1 Împărați 17 și 18). Moise, tot prin cuvântul lui Dumnezeu, a adus tot felul de catastrofe asupra egiptenilor, pentru că faraonul a refuzat să lase poporul lui Dumnezeu să plece (Exodul 7). Cei care caută să facă rău Scripturilor vor fi mistuiți de focul care iese din gura lor. Dumnezeu spune: „Pentru că ați zis lucrul acesta, iată, Cuvântul Meu îl fac foc în gura ta și poporul acesta, lemne, ca să-i ardă focul acesta” (Ieremia 5:14). Cuvântul lui Dumnezeu pronunță judecata asupra tuturor celor care îl resping. Cuvântul Lui este ca focul în gură.

În Ioan 5:39, Isus declară că Scripturile Vechiului Testament dau mărturie („mărturisesc”) cu privire la El. De asemenea, spune că Evanghelia va fi proclamată „ca să slujească de mărturie” întregii lumi (Matei 24:14), iar Noul Testament, împreună cu Vechiul Testament, constituie baza acelei mărturii. Un termen care are aceeași rădăcină (*martyrs*) cu cuvintele pentru „a mărturisi/ a da mărturie” apare și în Apocalipsa 11:3. Cine sunt acești doi martori? Având în vedere aceste argumente biblice și caracteristicile din Apocalipsa 11, putem concluziona (nu la nivel dogmatic însă) că cei doi martori sunt Scripturile Vechiului și Noului Testament, care transmit lumii adevărul și lumina lui Dumnezeu.

Tendința actuală este aceea de a considera irelevant Vechiul Testament, întrucât avem Noul Testament. Ce este atât de greșit la această atitudine?

Perioadele profetice

2. Compară Apocalipsa 11:3; 12:5,6,14,15 cu Daniel 7:25. Ce asemănări găsești între aceste perioade profetice?

Apocalipsa 11:3

³ Voi da celor doi martori ai mei să procească, îmbrăcați în saci, o mie două sute șazeci de zile.

Apocalipsa 12:5,6,14,15

⁵ Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.

⁶ Și femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.

¹⁴ Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.

¹⁵ Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul.

Daniel 7:25

²⁵ El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.

Cei doi martori vor proroci „îmbrăcați în saci o mie două sute șazeci de zile” (Apocalipsa 11:3). Aceasta este aceeași perioadă cu cele 42 de luni în care „neamurile” (cei care se opun adevărilor lui Dumnezeu) „vor călca în picioare sfânta cetate” (Apocalipsa 11:2). Vrajmașii lui Dumnezeu calcă în picioare adevărul lui Dumnezeu vreme de 1.260 de zile ($42 \times 30 = 1.260$, fiecare zi simbolizând un an în profeția apocaliptică), iar cei doi martori ai lui Dumnezeu, Vechiul și Noul Testament, profetesc împotriva lor în aceeași perioadă. După cum am văzut deja (vezi Studiul 4), Daniel 7:25 spune că puterea cornului mic ce se ridică în urma destrămării Imperiului Roman va persecuta poporul lui Dumnezeu „timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme”. O „vreme” înseamnă un an (360 de zile). Prin urmare, trei vremuri și jumătate înseamnă 1.260 de zile. Apocalipsa 12:6,13 vorbește despre 1.260 de zile de persecutare a poporului lui Dumnezeu. Apocalipsa 12:14 vorbește despre o vreme, vremi și jumătatea unei vremi. Apocalipsa 13:5 vorbește despre 42 de luni. În Apocalipsa 11:2,3 se menționează atât cele 42 de luni, cât și cele 1.260

de zile. Toate aceste profeții descriu aspecte diferite ale aceleiași perioade istorice.

Când autoritatea Scripturii este neglijată, apar în locul ei alte autorități (omenești). Astfel se ajunge la persecutarea celor care susțin Cuvântul lui Dumnezeu, lucru care s-a întâmplat în timpul dominației papale din anul 538 d.H. până în anul 1798. Decretele oamenilor au înlocuit poruncile lui Dumnezeu. Tradițiile omenești au umbrat simplitatea Evangheliei. Biserica s-a unit cu puterea seculară pentru a-și extinde autoritatea asupra întregii Europe. În acești 1.260 de ani, Cuvântul lui Dumnezeu – cei doi martori ai Săi – a fost îmbrăcat în saci. Adevărurile lui au fost ascunse sub o mulțime de tradiții și ritualuri. Dar și în mijlocul acestui întuneric spiritual, Cuvântul lui Dumnezeu a fost protejat. Existau oameni – foarte puțini, e adevărat – care îl prețuiau și trăiau după principiile lui. Valdenzii, Ian Hus, Ieronim, Martin Luther, Ulrich Zwingli, Jean Calvin, John și Charles Wesley și alți reformatori au fost credincioși Cuvântului lui Dumnezeu așa cum îl înțelegeau ei.

Care ar fi câteva idei actuale susținute de creștini pe baza tradiției, nu pe Cuvântul lui Dumnezeu?

Marți, 7 mai

Cei doi martori sunt uciși

3. Citește Apocalipsa 11:7-9. Ținând cont că limbajul este simbolic, ce prezic aceste texte cu privire la cei doi martori, Vechiul și Noul Testament?

Apocalipsa 11:7-9

⁷ Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî.

⁸ Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, unde a fost răstignit și Domnul lor.

⁹ Și oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt.

În anul 538 d.H., Imperiul Roman păgân era deja destrămat. Împăratul Iustinian cedase autoritatea civilă, politică și religioasă papei Vigiliu. Lunga perioadă de dominație a bisericii medievale a continuat până în 1798, când, la 10 februarie, generalul francez Berthier, la ordinele lui Napoleon, a intrat în Roma și l-a luat prizonier pe papa Pius al VI-lea. Această dată marchează sfârșitul profetic al autorității seculare a Bisericii

Romane, cele 1.260 de zile/ani, conform lui Daniel și Apocalipsei. Daniel, cu peste 500 de ani înainte de Hristos, a prezis fidel ce se va întâmpla după mai mult de 2.300 de ani.

În tot acest timp adevărul Evangheliei a fost păstrat viu de mărturia Cuvântului, dar provocări și mai mari aveau să amenințe adevărul biblic. În cadrul Revoluției Franceze, începută în anul 1789, guvernul a instituit oficial Cultul Rațiunii ca religie ateistă susținută de stat, ce urmărea înlocuirea creștinismului. Festivalul Rațiunii s-a ținut la nivel național, la 10 noiembrie 1793, și biserici din toată Franța au fost transformate în temple ale rațiunii, în timp ce o femeie în carne și oase a fost încoronată Zeița Rațiunii. Bibliile au fost arse pe străzi. Dumnezeu a fost declarat inexistent, iar moartea, un somn nesfârșit.

Satana a lucrat prin oameni pentru a-i ucide pe cei doi martori ai lui Dumnezeu. Trupurile lor aveau să zacă „în piața cetății celei mari care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă «Sodoma» și «Egipt», unde a fost răstignit și Domnul lor” (Apocalipsa 11:8). Egiptul era o cultură cu multe zeități care Îl nega pe singurul Dumnezeu adevărat (vezi Exodul 5:2). Sodoma reprezintă imoralitatea flagrantă. În timpul Revoluției Franceze, cei doi martori ai lui Dumnezeu – Vechiul și Noul Testament – au zăcut morți din cauza ateismului și a imoralității, care făceau ravagii deoarece reținerile firești erau abandonate, ducând la revoluție și vărsare de sânge. Apocalipsa 11:9 spune că trupurile celor doi martori ai lui Dumnezeu aveau să zacă neîngropate vreme de „trei zile și jumătate”, adică „zile” profetice, care reprezintă trei ani și jumătate propriu-zis. Ateismul a fost la cote maxime în timpul Revoluției Franceze cel puțin trei ani și jumătate. Această perioadă a fost cuprinsă între 26 noiembrie 1793, când un decret emis la Paris a abolit religia, și 17 iunie 1797, când guvernul francez a renunțat la legile sale restrictive.

Miercuri, 8 mai

Învierea celor doi martori

4. Citește Apocalipsa 11:11. Ce prevede acest text despre Cuvântul lui Dumnezeu?

Apocalipsa 11:11

11 Dar, după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare, și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut.

La sfârșitul Revoluției Franceze, Cuvântul lui Dumnezeu avea să revină, metaforic, la viață. Avea să aibă loc o redeșteptare puternică. La sfârșitul secolului al XVIII-lea, Dumnezeu a ridicat oameni hotărâți să

ducă Evanghelia până la marginile pământului – de exemplu, pe William Carey, care a ajuns până în India și a tradus Biblia în zeci de dialecte indiene. Motivați de puterea Bibliei, au fost trimiși misionari în întreaga lume. Și nu este întâmplător că aceste eforturi misionare mondiale au apărut după Revoluția Franceză. Cuvântul lui Dumnezeu era viu și, deși părușe „mort”, acesta trăia în continuare în inima credincioșilor și avea să-și redobândească puterea – așa cum au prezis profețiile din Apocalipsa. „Necredinciosul Voltaire a spus odată cu îngâmfare: «M-am săturat să-i aud pe oameni repetând că 12 bărbați au întemeiat religia creștină. Voi dovedi că un singur om este destul pentru a o distruge.» Au trecut generații întregi de la moartea lui. Milioane de oameni s-au unit în lupta contra Bibliei. Dar este atât de departe de a fi distrusă, încât acolo unde în timpul lui Voltaire erau o sută, acum sunt zece mii, chiar mai mult, o sută de mii de exemplare ale cărții lui Dumnezeu. Potrivit unui reformator creștin timpuriu, «Biblia este o nicovală pe care s-au tocit multe ciocane»” (*Tragedia veacurilor*, p. 288).

5. Citește Psalmii 119:89 și 111:7,8. Ce ne spun aceste pasaje despre Biblie și de ce ne putem încrede în ea?

Psalmii 119:89

⁸⁹ Cuvântul Tău, Doamne, dăinuie în veci, în ceruri.

Psalmii 111:7,8

⁷ Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate,

⁸ întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire.

Cuvântul lui Dumnezeu poate fi atacat sau interzis, dar nu va dispărea niciodată. Până și mulți dintre cei care se declară creștini îi subminează autoritatea în diferite moduri, punând la îndoială anumite părți din Biblie sau accentuând atât de mult elementele umane, încât Scriptura își pierde aproape în totalitate amprenta divină, iar adevărul lui Dumnezeu este compromis. Nu trebuie să ne lăsăm niciodată, sub nicio formă, seduși de aceste atacuri asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este încă viu astăzi, se adresează inimii oamenilor și le insuflă o viață nouă acelor care sunt dispuși să asculte Cuvântul și să îi urmeze învățăturile. Care sunt profețiile care îți vorbesc personal în mod special și de ce?

Joi, 9 mai

Adevărul triumfător

În ciuda atacurilor vrăjmașului, misiunea lui Dumnezeu pe pământ va ajunge la un glorios punct culminant. Evanghelia va fi predicată „oricărui

neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Marea luptă se va încheia cu înfrângerea completă de către Hristos a puterilor iadului. Împărăția lui Dumnezeu va birui asupra răului, iar păcatul va fi eliminat pentru totdeauna din univers. Apocalipsa 11 începe cu încercarea lui Satana de a distruge, prin Revoluția Franceză, credința creștină și de a eradica încrederea în Dumnezeu, dar capitolul se încheie cu victoria împărăției lui Dumnezeu asupra stăpânilor și puterilor răului. Este o încurajare pentru toți aceia care trec prin mari încercări pentru cauza lui Hristos și pentru adevărul Său.

6. Citește Apocalipsa 11:15-18. Ce evenimente au loc la sfârșitul timpului, când sună cea de-a șaptea trâmbiță?

Apocalipsa 11:15-18

¹⁵ Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.”

¹⁶ Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu,

¹⁷ și au zis: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule atotputernice care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești.

¹⁸ Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!”

Împărățiile acestei lumi au devenit împărățiile Domnului nostru. Hristos este învingător. Răul este înfrânt. Satana pierde. Neprihănirea triumfă. Adevărul domnește. Am face bine să luăm aminte la îndemnul următor: „Tot ce este clădit pe autoritatea omului va fi dărâmat, dar ceea ce este întemeiat pe stânca Cuvântului neschimbător al lui Dumnezeu va rămâne în picioare pentru totdeauna” (*Tragedia veacurilor*, p. 288).

7. Citește Apocalipsa 11:19. Ce a văzut Ioan deschis în cer? Și ce a văzut când s-a uitat în cer?

Apocalipsa 11:19

¹⁹ Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său în Templul Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.

Templul lui Dumnezeu din cer s-a deschis înaintea ochilor lui Ioan. Uitându-se în Locul Preasfânt, a văzut chivotul legământului. În sanctuarul

din Vechiul Testament, care era copia marelui original din cer, prezența glorioasă a lui Dumnezeu se manifesta între cele două siluete de înger modelate deasupra capacului chivotului legământului. În chivot se afla legea lui Dumnezeu. Deși suntem mântuiți numai în virtutea harului și prin credință, ascultarea de legea lui Dumnezeu demonstrează dacă credința noastră este reală. Legea lui Dumnezeu este baza sau standardul pentru judecată (Iacov 2:12). Acest fapt devine deosebit de important și de relevant la sfârșitul timpului (vezi Apocalipsa 12:17; 14:12).

Ce importanță are pentru noi azi contrastul izbitor dintre lipsa de evlavie din timpul Revoluției Franceze și finalul glorios descris în Apocalipsa 11?

Vineri, 10 mai

Un gând de încheiere

„Când Biblia a fost proscrisă de autoritatea religioasă și civilă, când declarațiile ei au fost denaturate și s-a făcut orice efort pe care oamenii și demonii l-au putut inventa pentru a abate mintea oamenilor de la ea, când aceia care îndrăzneau să vestească adevărurile ei sfinte erau urmăriți, trădați, torturați, îngropați în celulele temnițelor, martirizați pentru credința lor sau obligați să fugă în fortărețele munților și în peșterile și vizuinile pământului – atunci au prorocit cei doi martori credincioși îmbrăcați în saci. Cu toate acestea, ei și-au continuat mărturia pe toată perioada celor 1.260 de ani. În vremurile cele mai întunecate au existat oameni credincioși care au iubit Cuvântul lui Dumnezeu și voiau să-I apere onoarea. Acestor slujitori devotați le-a fost dată înțelepciunea, puterea și autoritatea să proclame adevărul Său în tot acest timp. [...] Cei care aleseseră să intre în rândurile revoltei au fost lăsați să-i culeagă roadele [...]. Din provinciile pustiite și din orașele ruinate s-a auzit un strigăt cumplit. Franța a fost zguduită ca de cutremur. Religia, legea, ordinea socială, familia, statul și biserica – toate au fost retezate de mâna nelegiuită care se ridicase împotriva legii lui Dumnezeu. [...] Dacă biserica nu va urma calea deschisă de Providență, acceptând orice rază de lumină și îndeplinind orice datorie care îi va fi descoperită, religia va degenera în mod inevitabil în îndeplinirea unor forme, iar spiritul adevăratei evlavii va dispărea” (*Tragedia veacurilor*, p. 267, 268, 286, 316).

Studiu zilnic

Ezechiel 34 – 40;

Ellen G. White, Divina vindecare, capitolul „Ziditorii căminului”.

Din ce cauză au ajuns oile Domnului de jaf și sunt prada tuturor fiarelor câmpului?

Din ce pricină va ajunge o pustietate muntele Seirului și tot Edomul?

Pe cine reprezentau oasele care au înviat?

Din ce era confecționată sfoara de măsurat cetatea din viziunea profetului?

Ce există în jurul fiecărei familii și ar trebui păstrat intact?